† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Amikor némelyek megjegyezték, hogy milyen szép kövekkel és díszes fogadalmi ajándékokkal van díszítve a templom, Jézus ezt mondta:

„Jönnek majd napok, amikor abból, amit most itt láttok, kő kövön nem marad, mindent lerombolnak.”

Erre megkérdezték tőle: „Mester, mikor történik mindez? És milyen jelek előzik meg?”

Ő így válaszolt: „Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek titeket! Sokan jönnek az én nevemben s mondják: »Én vagyok.« És: »Elérkezett az idő.« Ne kövessétek őket.

Amikor háborúkról és lázadásokról hallotok, ne rémüldözzetek. Mindennek előbb meg kell történnie, de ezzel még nincs itt a vég!”

Aztán így folytatta: „Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Nagy földrengés lesz itt is, ott is, éhínség és dögvész. Félelmetes tünemények és rendkívüli jelek tűnnek fel az égen.

De előbb kezet emelnek rátok, és üldözni fognak benneteket. Kiszolgáltatnak a zsinagógáknak és börtönbe vetnek. Királyok és helytartók elé hurcolnak az én nevemért, azért, hogy tanúságot tegyetek.

Véssétek hát szívetekbe: Ne törjétek fejeteket előre, hogyan védekezzetek. Én olyan ékesszólást és bölcsességet adok majd nektek, hogy egyetlen ellenfeletek sem tud ellenállni vagy ellentmondani.

Kiszolgáltatnak benneteket a szülők, testvérek, rokonok és barátok, s némelyeket meg is ölnek. Az én nevemért mindenki gyűlölni fog titeket. De egyetlen hajszál sem vész el a fejetekről. Állhatatossággal őrzitek meg lelketeket.”

Lk 21,5-19

Kedves Testvérek!

Az Úr Jézusnak a mai evangéliumból hallott szavai igencsak kemények. Ránk is sokkolóan hatnak, hát még azokat mennyire megdöbbenthette, akik legelőször hallhatták, a Templom mllett, mikor az még teljes pompájában állt.

Hogy némiképp érzékeljük Jézus szavainak korabeli hatását, képzeljetek el egy abszurd jelenetet. A karotokban tartjátok a csecsemőtöket. Eljön egy szeretett rokonotok, és elkezdtek neki a gyermeketekről beszélni. Hogy milyen szépen mosolyog, hogy a szeme tisztára az apja, hogy milyen aranyosan szuszog - és erre a rokon, akit szerettek, és aki nyilván szeret Benneteket és a kicsit is, valami ilyesmit mond:

Jönnek majd napok, amikor megöregszik, beteg lesz, ezt-azt kiműtenek belőle, borzasztó fájdalmakkal él együtt, végül meghal… Ja, és gyereke sem születik, vele hal ki a családod.

Még ha igaz is, akkor sem illik ilyesmit mondani - de hát az Úr Jézus többször megmutatatta, hogy fölötte van az emberi illemnek.

Ahhoz, eljussunk oda, hogy mit üzen nekünk ma egy ókori épület elpusztulásának megjövendölése, kicsit menjünk közelebb ahhoz, hogy mit jelentett a Templom a korabeli embereknek - beleértve Jézus tanítványait is.

Az első, amit az Evangélium említ, az a Templom szépsége: a szép köveket és a díszes fogadalmi ajándékokat említik Jézusnak. Egy zsidó mondás szerint *aki nem látta Heródes templomát, az nem látott még szépet*. Márvány- és aranyborítása messzire ragyogott: ezt a rómaiak részint elpusztították, részint hadizsákmányként magukkal vitték.

A szépség, még a legnagyobb szépség is múlandó tehát, tanítja Jézus, de ennél sokkal többről van itt szó.

A Templom a gazdasági rendszer középpontja is volt. Bankként üzemelt, gazdagok is tartották itt a pénzüket, és az özvegyeket és árvákat segítő állami pénzalapot is itt őrizték. A Templom lerombolását megjövendölni azt is jelentette, hogy oda lesz a megtakarításod. Oda lesz a társadalombiztosítás, oda minden olyan pénzalap, amivel a rászorulókon lehetne segíteni. Nem hangzik túl jól ez sem.

A Templom természetesen a kultusznak, az Istennel való találkozásnak is kiemelt helyeként működött. Bár zsinagógák voltak már Jézus korában is, és az otthonában is imádkozott minden kegyes zsidó - de a Templom volt a kötelező és legitim kultusznak a helye, ahol a főpap bemutatta önmagáért és a népért a köteles áldozatot, ahol évente egy alkalommal kimondhatta az Örökkévaló nevét. Több volt ez az izraelitáknak, mint nekünk a mi bakonybéli templomunk. Nyilván szeretjük ezt az épületet, ide kötnek a hitéletünk fontos eseményei - de ez a sokadik katolikus templom itt, nagyjából ezen a helyen. A jeruzsálemi templom pedig az Egyetlen volt. Az áldozatot a megfelelő helyen a megfelelő személynek kellett bemutatni. Ők nem tudták azt megcsinálni, mint mi a templomfelújítás idején, hogy akkor átköltöznek a Faluházba, amíg újjá nem épül a Templom. Ha lerombolják, akkor vége nemcsak a szépségnek, a vagyonnak, de az istenkapcsolatnak is. Érezted már azt, hogy megrekedt az imaéleted, hogy nem megy tovább a vallási életnek az a formája, rutinja, amit kialakítottál és éltető volt? Mintha ilyesmit mondana Jézus, mikor még a legjobban érzed magad lelkileg, hogy *jönnek majd napok, amikor semmit nem mond a bibliaolvasás, mikor az imáidra nem érkezik válasz…*

A zsidóságnak a mai napig a mindennapi életre vonatkozó 613 parancsának körülbelül kétharmada a Templommal kapcsolatos. A vallási élet a Templom köré szerveződött - és ma is a Templom **hiánya** köré szerveződik, az áldozatok helyett imádsággal és szent szövegek tanulmányozásával. Sok hívő zsidónak ma is reménye, hogy megláthatja az újra felépített Szentélyt.

És a szépségen, a pénzügyi központon, a hitéleten kívül a közösségi életnek a társas kapcsolatoknak is a középpontja volt a Templom. Ahol Jézus is tanított, mert ott gyűltek össze az emberek. És nemcsak a jeruzsálemiek: a nagy ünnepeken a Földközi tenger egész vidékéről oda érkeztek a zarándokok, ott tudtak híreket kapni távoli szeretteikről.

Tehát Jézus szavai olyanok, mintha ma azt mondaná: a hitéleted alól kihúzzák a talajt. Nem lesz anyagi biztonság, nem kapsz nyugdíjat, az árvák és özvegyek sem számíthatnak állami támogatásra, bedől a pénzrendszer. Minden emberi és tárgyi szépség elmúlik, aminek örültél, egy finom kávé a nagymamától kapott csészéből, a természet szépsége forrásokkal, hegyekkel, a könyvtárak a szépirodalommal, a múzeumok a festményekkel mind odalesznek. És a társas kapcsolataid is, nem lesz postaszolgálat, nem tudsz e-mailezni, nem lesznek közösségi oldalak, Facebook, Instagram és társai… Szeretteid veled együtt elmúlnak…

Ilyesmi üzenete lehetett Jézus szavainak. És, Testvérek, ha közelebbről nézzük az idők jeleit, nagyon is benne van a pakliban, hogy ilyen jövő vár a bolygónkra. Most nem kezdem el sorolni azokat a jeleket, amik azt mutatják, hogy nem fenntartható, amit itt a földön művel az emberiség.

Mi akkor az örömhír ebben?

Az, hogy Jézus a saját testének a Templomáról is beszél. Hogy annak odalesz a szépsége, ahogy Izajás próféta megjövendölte, hogy oda lesz az istenkapcsolata - *Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?* - imádkozza majd a zsoltárverset a kereszten. Ő lesz az, akinek még a ruháit is elveszik, akit a tanítványai is magára hagynak.

És felteszi nekünk az Ige a kérdést: ahogy a mai zsidóság tud a lerombolt Templom köré szerveződve élni, úgy tudunk-e mi az Úr Jézus üres sírjából életet meríteni? Látjuk-e mindennek a végességét, ami szép, ami jó, ami biztonságot ad - és látjuk-e, hogy Isten a semmiből világot teremtő Isten, a halálból életre hívó, a kereszthalálból Feltámadást adó Isten?

Látjuk-e, hogy ég és föld elmúlnak, benne mindennel, ami szép, ami biztonságot ad, de Isten Igéje el nem múlik?

Mert ez az egy esélyünk van, bármi történjen is velünk meg a bolygóval: Istennel maradni minden változásban és elmúlásban.

Erre vezessen mindannyiunkat a Szentlélek Úristen. Ámen.